

IVANA ŽÁHOVÁ
VILÉM ŽÁH

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

SKUTEČNÉ ZLOČINY V PRAZE A OKOLÍ

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

 C P R E S S

Skutečné zločiny v Praze a okolí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Žáková, Vilém Žák
Skutečné zločiny v Praze a okolí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

IVANA ŽÁKOVÁ, VILÉM ŽÁK

SKUTEČNÉ ZLOČINY V PRAZE A OKOLÍ

 P R E S S

VĚNOVÁNÍ

Věnováno mé milé ženě Emě, která mi byla, než před dvěma léty odešla do nebe, po celých pětapadesát let společného života velkou oporou. Dále mé dceři Ivance, jež se mnou stále úzce spolupracuje na novinářském poli a stará se, abych nezakrnl nejenom jako psavec, ale také v oblasti společenské a sportovní.

Knihu bych chtěl také věnovat svému synovi Radovanovi za pěkné chvíle společného soužití v našem rodinném domě, vnoučatům Adélce, Klárce a Šimonovi, za jejich projevy lásky a pochopení pro rozmary starého barda.

V neposlední řadě knihu věnuji mému dlouholetému příteli Borisi Mišákovi, který mě přivedl do oddílu vzpírání a díky němuž se dodnes už jako veterán účastním světových soutěží. Byl to romantický a dobrodružný muž s velkým srdcem, tvrdý chlap především sám k sobě. Bohužel už není mezi námi.

Mezi námi není ani Milan Daněk, úžasný člověk, velký novinář a spisovatel, který mě svou životní moudrostí a zkušenostmi přiměl k tomu, abych se stal novinářem.

Knihu věnuji také Helence pro její nezištný, duchovní a láskyplný přístup, s nímž se snaží pomáhat lidem při řešení jejich životních problémů.

Vilém

OBSAH

Úvod	8
Klučovský případ	10
Doživotní vězeň číslo 41	30
Mukařovská zrůda	48
Masakr ve večerce	62
Příliš mladý vrah	72
Brutální Slovák	84
Smrtící hlasy	98
Vraždy hospodských kumpánů	114
Bajonetem na domácího	130
Kolínský gang	142
Tři mrtví bezdomovci	174
Bombový fantom	186
Pedofilní vrah	202
Blondatý anděl smrti	218
Pomsta pražského šílence	240
Vraždící „babičkář“	254
Zločin zmateného naháče	264
O autorech	276

ÚVOD

Když mě moje dcera Ivana požádala, abych se s ní pustil do zpracování těch nejzajímavějších krimi příběhů z našeho hlavního města, byl jsem velmi potěšen a samozřejmě jsem jí to nemohl odmítnout.

Na počátku své novinářské kariéry, která začala v roce 1972 (tehdy mně bylo třicet let), jsem toužil stát se reportérem. Nejvíce mi učaroval časopis Mladý svět, v němž tehdy kralovali fotograf Miroslav Zajíc a redaktor a spisovatel Rudolf Křestán. Zejména Rudolf Křestán mě svými objevnými a na tělo psanými příběhy posílal doslova na nejvyšší místa poznání té nejzajímavější novinářské práce. Osud mě však nakonec nezavál do celostátních deníků či týdeníků, ale do redakce podnikových novin. Větší možnosti mi přinesla až sametová revoluce, po níž jsem i já začal pracovat na volné noze a založil si vlastní vydavatelství.

Bylo to především zásluhou mé dcery Ivany, která se doslova potatila. I když jsem ji spíše odrazoval od tohoto náročného povolání, vrhla se nadšeně na novinářskou dráhu a dosáhla toho, o čem jsem já jenom snil. Postupně se vypracovala až na reportérku největšího bulvárního deníku, kde realizovala své touhy odhalovat svět zločinu. Od malička totiž doslova hltala mé příběhy s dobrodružnou i krimi tematikou, dokonce chtěla, abych jí je vyprávěl místo pohádek. Na novinových stáncích si jako školáčka kupovala z kapesného krimi sešity a jejím nejmilejším dárkem se stala kniha Dobrodružství kriminalistiky.

V denících přičichla k odhalování toho opravdového zločineckého podsvětí a začala o tom psát. Vydávala se po stopách těch nejbizarnějších případů na Ostravsku a mnohdy nasazovala i vlastní kůži. Jejími dobrými známými se stali policisté, vyšetřovatelé a soudci. Emočně velmi silné příběhy, které napsala, mi pak vyprávěla. Společně jsme dostali nápad vydávat je

v mém vydavatelství a díky tomu vznikly před čtrnácti lety první sešity Skutečných zločinů.

Nadšení a zápal dcery přiměly i mě, abych se tomuto žánru také věnoval, zejména když potřebovala, abych jí pomohl s fotografováním různých náročných scénérií, například hřbitovy v noci. Spolupráce se zkušenou krimi reportérkou mi přinesla nové poznatky a otevřela i přede mnou dveře příběhů těch nejtěžších zločinů. S vervou jsem se pustil do tvorby krimi příběhů z různých oblastí naší země a žasl nad tím, jak neuvěřitelné mohou být pohnutky vrahů, psychopatů a dalších vyvrhelů, kteří pohrdají základními, morálními, lidskými a společenskými zákony.

Začátkem roku 2023 dceři vyšla už v klasické knižní podobě velice zajímavá publikace o dvou stech osmdesáti stranách Skutečné zločiny na Ostravsku. Měli jsme z ní oba velkou radost, neboť – jak nám řekli nejenom přátelé –, kniha se čte jedním dechem.

Proto jsme se také oba společně pustili do tvorby druhé knihy Skutečné zločiny z Prahy a okolí, kterou právě držíte v rukou. Opět je zpestřena originálními fotografiemi a kresbami vrahů, obětí a míst zločinů.

Začtete se do napínavých příběhů, které vás určitě vtáhnou do děje a přiblíží vám neuvěřitelné situace zločineckého podsvětí. Věříme, že se vám kniha bude líbit.

Mgr. Vilém Žák

MASAKR VE VEČERCE

ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

STARALI SE O TŘI DĚTI A DVOUTÝDENNÍ MIMINKO. BYLI BEZ PRÁCE, PENĚŽ A ZOUFALÍ, A TAK SE ROZHODLI LOUPIT. V PRAŽSKÝCH HORNÍCH MĚCHOLUPECH SI VYBRALI VIETNAMSKÉHO PRODAVAČE. OBYČEJNÁ LOUPEŽ SE JIM ALE VYMKLA Z RUKOU A ZVRTLA SE VE VRAŽEDNÝ MASAKR. VRAZI UTEKLI A PRODAVAČ ZEMŘEL V SANITCE.

Jan Horváth byl celkem pohledný muž v nejlepších letech. Měl černé kučeravé vlasy, pronikavý pohled, šlachovitou postavu a téměř třicítka by mu nikdo nehádal. Ženským se líbil, ale příliš úspěchu u těch mladších neměl. V žilách mu totiž kolovala divoká slovensko-maďarská krev, která zřejmě byla příčinou jeho impulzivní povahy. Nesnášel jakékoliv hubaté a naivní projevy mladých krasavic a navíc se mu líbily starší, zkušené a rozvážné ženy.

Pěkná Vladka, téměř čtyřicátnice, mu ihned padla do oka. Její zteplilá postava, jiskrné oči a fajn povaha Janovi učarovaly. A to natolik, že mu nevadily ani tři děti, které už měla s jinými muži. Zkrátka Jan se bezhlavě zabouchl a Vladka to s povděkem přijala. Zanedlouho se jim narodilo miminko.

Zpočátku všechno krásně klapalo. Novopečený otec svého syna i přítelkyni bezmezně miloval a snažil se jim ve všem vyhovět. Bohužel právě v tom nejdůležitějším se mu to nedařilo. Přišel o práci a o nějakou novou ne a ne zavadit. Dlužno však říci, že ji ani nějak vehementně nehledal. Nějak si přivykl na jednoduchý život příživníka, hlavně že mohl být doma se svým sladkým synáčkem. Však ona to ta jeho pracovitá a chytrá Vladka nějak zvládne. Ale nezvládla a vlastně ani nemohla. A došlo na konfrontaci.

**„TAK UŽ TO DÁL NEJDE! DĚCKA PLÁČOU HLADEM A MY NEMÁME ANI NA PIVO. NAJDI SI UŽ NÁKOU PRÁCI, PŘECE TY TŘI HLADOVÝ KRKY, MIMINO A NÁS NEMŮŽU ŽIVIT JEN Z MATEŘSKÝ!“
DOMLOUVALA VLAĐKA SVÉMU MILÉMU.**

„Vždyť víš, drahá, že se už dlouho snažím, ale zatím jsem nenašel nic, co by mi vyhovovalo. Než abych pucoval hajzly, tak budu radši krást,“

prohodil podrážděně a vypadl z domu. Dostal chuť na pivo, ale v kapse měl jen pár korun.

„Sakra, nemám ani na hospodu, už mě ten život leze krkem,“ pomyslel si Jan v duchu, když stanul před večerkou, kam chodili s Vladkou nakupovat. Vlastnil ji drobný, celkem sympatický, mladý Vietnamec.

„No co, dám si pivo tady.“

Když ho pocucával, všiml si, že do krámu chodí spousta lidí. A nejenom pro chleba, ale z nedalekých ubytoven i pro velké množství alkoholu.

„DO PRDELE, JÁ TADY SKOMÍRÁM, NA UBYTOVNÁCH CHLASTAJÍ DO NĚMOTY A TEN RÁKOSNÍK SE MÁ JAKO PRASE V ŽITĚ,“ BRBLAL SI PRO SEBE JAN, KDYŽ VIDĚL, JAK MAJITELI VEČERKY TISÍCOVKY DO POKLADNY DOSLOVA LÉTAJÍ.

Nebylo se co divit, při pátku si dělaly rodiny i party zásoby na celý víkend. Vidina peněz ho pronásledovala i cestou domů a pořád mu vrtala v hlavě. S blbou náladou otevřel dveře domova.

„Kdes byl, že seš tak naštvanej?“ přivítala ho Vladka.

„Ale v tý večerce u našeho šikmookýho bratra. Kdybys viděla ty prachy, co za půl hodiny vydělal! Musím na to pořád myslet. Kdyby tak byly naše! Napadlo mě, že bych mu je ukradl, ale nevím jak,“ pronesl Jan zkormouceně. Většina úžasných myšlenek světových génů se prý zrodila v posteli. Bohužel tentokrát postel vedla k přesnému opaku – k naplánování loupežného přepadení.

„Já bych věděla,“ hlesla tiše Vladka a řekla Janovi svůj plán.

Ten jen zíral, jak chytrou a rafinovanou má družku.

„Mám plynovou pistoli. Už jsem ji několikrát v životě proti různým gaunerům použila. Teď by se nám mohla hodit. Aby to bylo co nejméně nápadný, půjdu tam já, zamaskuju si obličej a toho Vietnamce vystraším. Ty budeš hlídat venku a dáš mi signál, že je čistej vzduch. On je třasořitka, peníze určitě vydá. A kdyby náhodou ne, tak rychle zmizím. Za pokus to stojí, v podstatě se nemůže nic stát,“ řekla Vladka a dlouhým polibkem na ústa miláčka přesvědčila o správnosti svého plánu.

Zločince odhalila bezpečnostní kamera

(zdroj: policie ČR)

Ten ho nadšeně přijal. Hlavně proto, že měl jen hlídat venku, neboť se bál své horké hlavy.

BRUTÁLNÍ ÚTOK

A tak se dohodli, že večerku vyloupí následující čtvrtek. 25. října. Všechno si připravili a vyrazili k obchodu obhlédnout situaci.

„Vidiš, i dnes tam chodí docela dost lidí. V kase určitě ňáká tisícovka bude. Až se setmí, tak na to vlítmem. Ty vtrhneš do večerky a já budu hlídat. Kdyby něco, tak hvízdnu,“ upřesnil situaci Horváth.

Plán byl hotov, šli se ještě projít. Pak se oba pod rouškou tmy vrátili k obchůdku. Vyčíhli si okamžik, kdy uvnitř nikdo nebyl. Vladimíra Balvínová si zakryla obličej kapucí a v kapse bundy pevně sevřela plynovou pistoli. Její partner na ni kývnul. Zatímco on podle plánu hlídal venku, žena vstoupila do budovy.

Přešla rovnou ke kase, za níž stál vietnamský prodavač, a namířila na něho plynovou pistolí.

„Naval prachy. A rychle!“ rozkázala odhodlaně.

Prodavač úděsem ztuhl, zavrtěl však hlavou a odmítl se vzdát celodenního výděлку.

„Dělej a dej sem ty peníze. Rozumíš tomu?“ křikla na něho znovu a položila prst na spoušť. Drobný Vietnamec však byl evidentně rozhodnutý

bránit tržbu vlastním tělem a nechtěl jí dát ani korunu. Ještě jednou zopakovala hrozbu, ale srdnatý prodavač se na zlodějku najednou vrhl a poválil ji na zem.

Horváth zvenku zpozoroval, že jeho přítelkyně má nečekané potíže. Rozhodl se ji bránit a všechno urychlit. Neměli času nazbyt – kdykoliv mohl někdo přijít. Rychle vběhl dovnitř s kuchyňským nožem v ruce. Vietnamec na něho jen vyděšeně vytřeštil oči.

LOUPEŽNÉ PŘEPADENÍ SE ZVRTLO V KRVAVÝ MASAKR. HORVÁTHOVI SE ZATMĚLO PŘED OČIMA. POPADL PRODAVAČE A VYTÁHL HO PŘED POKLADNU. S ŠÍLENÝM VÝRAZEM V OČÍCH SE ROZMÁCHL A DLOUHOU ČEPEL KUCHYŇSKÉHO NOŽE MU VRAZIL HLUBOKO DO HRUDI. MUŽ JEN ZAÚPĚL BOLESTÍ A SVEZL SE NA PODLAHU.

V té chvíli k němu přiskočila Balvínová a přidržela Vietnamce na zemi. Několikrát ho plynovou pistolí udeřila do hlavy, zatímco Horváth ho dál bodal jako smyslů zbavený. Všude byla spousta krve. Drobný prodavač neměl žádnou šanci se ubránit.

Krámek ani moc neprohledávali, hlavně potřebovali rychle zmizet. Těžce zraněnému prodavači se ještě podařilo doplazit ven na ulici. Tam mu vyděšení kolemjdoucí okamžitě zavolali sanitku a snažili se mu poskytnout první pomoc. Bylo už pozdě. Jedna z ran mu probodla plíci a prořízla srdce. I přes zákrok lékařů mladý Vietnamec při převozu do nemocnice zemřel.

VRAHY ZRADILA KAMERA

Okamžitě se rozjelo pátrání po vrazích. Policisté vyslýchali svědky a všechny, kteří mohli něco zahlédnout. Původně hledali pouze vraždícího muže. Až po zhlédnutí záznamů bezpečnostní kamery nainstalované

ve večerce kriminalisté zjistili, že nepátrají po vrahovi a důležité svědkyni, ale po dvojici pachatelů.

Vytipovali páry z okolí, které by se přepadení mohly dopustit, a postupně je začali „proklepávat“. Tak postupně dorazili i k Balvínové a Horváthovi. Oba byli tak psychicky vyřízení, že ani nezapírali. Policistům se brzy podařilo prokázat, že tahle povedená dvojice skutečně vraždila. Horváth jim dokonce při zadržení vydal dobrovolně nůž, který při činu použil.

NASTAL TVRDÝ VÝSLECH, PŘI NĚMŽ OBA MÁLEM ZKOLABOVALI. ZEJMÉNA MATKA TŘÍ DĚTÍ A DVOUTÝDENNÍHO KOJENCE SI ZAČALA UVĚDOMOVAT, ŽE PŘÍČINOU TĚCHTO NEŠASTNÝCH UDÁLOSTÍ BYLA ONA SAMA. MRAZILO JI PŘI MYŠLENCE, ŽE KDYŽ JI ZAVŘOU, ZŮSTANOU DĚTI JAKO SIROTY.

Ke svému hrůznému činu se oba bez nátlaku opakovaně doznali a dokonce kriminalisty dovedli k místu, kde zahodili své zakrvácené oblečení. Necelý rok po loupeži, která se zvrhla ve vraždu, stanuli před Městským soudem v Praze. Z průběhu jednání bylo jasné zřejmé, že oba jsou vinni. Státní zástupce žádal o udělení trestu na horní hranici trestní sazby, která je patnáct až dvacet let.

Sedmatřicetiletá Vladimíra Balvínová a její třicetiletý partner Jan Horváth však ubodání prodavače v obchůdku s potravinami brali pouze jako loupežné přepadení. Vymlouvali se na to, že chtěli jenom peníze.

„Netušila jsem, co se stane. Když Jan viděl, že jsem na zemi, snažil se mi pomoci. Potom však zazmatkoval a už se to nedalo zastavit. On má takovou divokou krev. Opravdu jsme nechtěli nikoho zabít a já už vůbec ne. To vraždění má na svědomí jenom Jan. Já jsem úplně nevinná,“ pronesla v pláči Balvínová. Myslela na své nešťastné děti.

Také advokáti obžalovaných se pokoušeli soudce přesvědčit, že vlastně nešlo o vraždu, ale jen o loupež s následkem smrti. Balvínová navíc podle obhájců mohla být ovlivněna hormonálními změnami po porodu.

Obžaloba, kterou přečetl předseda senátu Tomáš Kubovec, však jasně popsala průběh vraždy a dokázala vinu obou partnerů.

UŽ Z VÝSLEDKU NA POLICII JASNĚ VYPLYNULO, ŽE HLAVNÍ ÚLOHU MĚL NŮŽ V HORVÁTHOVĚ RUCE. BĚŽNÝ NŮŽ PRO POUŽITÍ V KUCHYNI, KTERÝ SI PACHATEL PŘINESL S SEBOU. POUŽIL HO VŠAK PROTI OSMADVACETILETÉMU PRODAVAČI LEŽÍCÍMU NA ZEMI A ZPŮSOBIL MU TĚŽKÁ ZRANĚNÍ, KTERÁ SE ZAKRÁTKO UKÁZALA JAKO SMRTELNÁ.

Také bylo zřejmé, že i když prolili krev, pachatelé se nevzdávali úmyslu loupit. Zraněného cizince podle závěrů kriminalistů držela Balvínová na zemi, aby Horváth mohl krámek rychle prohlédat. Pobodaný Vietnamec se sice dokázal vysmeknout a utéct před obchod, život si tím ale nezachránil. Záhy ztratil vědomí – a nic platná nebyla ani snaha kolemjdoucích krvácejícímu muži pomoci.

„Dvojici pachatelů se podařilo zmizet. Oba byli dopadeni už v sobotu večer, tedy dva dny po zločinu,“ uzavřel svou řeč předseda senátu Tomáš Kubovec. Vzhledem k závažným okolnostem případu pak odročil hlavní líčení až na podzim téhož roku.

VYSOKÉ TRESTY

24. září 2013 mělo být jasno, jaké tresty pachatelé nakonec dostanou. Znovu se probíraly všechny aspekty obžaloby i obhajoby.

„Jsem velice nešťastná, protože situaci, která přišla tak rychle a nečekaně, jsem vyřešila velmi špatně. Cítím se vinna, neměla jsem to dopustit, ale nešlo jí zabránit,“ řekla soudci plačící sedmatřicetiletá Balvínová a zároveň se omluvila prodavačově rodině.

„Chtěl jsem pomoci přítelkyni, měl jsem o ni strach,“ hájil své jednání o osm let mladší Horváth.

Vladimíra Balvínová

Jan Horváth

Také advokáti obou obžalovaných se opět snažili dosáhnout toho, aby byli jejich klienti potrestáni pouze za loupež, nikoliv za vraždu. Právníčka Balvínové znovu upozornila, že soudní znalci nevzali u ženy v úvahu možné hormonální změny po porodu. Senát však na tyto argumenty nepřistoupil. Městský soud v Praze Balvínové udělil trest v délce šestnácti let za mřížemi a její druh si měl odsedět devatenáct let.

Rozsudek odůvodnil předseda senátu takto: „Loupež bohužel přešla ve vraždu, za kterou je spoluodpovědná i obžalovaná Balvínová, i když v menší míře než obžalovaný Horváth,“ a dodal: „Žena dostala nižší trest, protože nebyla přímou vykonavatelkou vraždy. Lítost, kterou nad činem projevila, nám také připadala upřímnější než lítost obžalovaného Horvátha.“

Rozsudek však nebyl pravomocný. Oba obžalovaní se proti němu na místě odvolali. Spokojený však nebyl ani státní zástupce, který oběma navrhoval trest na samé horní hranici, která činí patnáct až dvacet let. Po jednání také uvedl, že dítě obžalovaných skončilo v kojeneckém ústavu.

U SOUDU OMDLELA

4. prosince se případ znovu projednával u Vrchního soudu v Praze. Oba pachatelé se svými advokáty čekali podstatné zmírnění trestu. Zažili však šok, neboť soud učinil pravý opak. Vladimíře Balvínové zpřísnil trest o rok a půl. Místo šestnácti let za mřížemi si měla odpykat sedmnáct a půl roku. Horváth při čtení odůvodnění rozsudku plakal.

Když se jeho milá při vyhlášení verdiktu zhroutila, přiskočil jí na pomoc. Justiční stráž ho ihned zpacifikovala. Po několika sekundách, kdy žena bezvládně ležela na zemi, přerušil předseda senátu Martin Zelenka jednání a nechal zavolat záchranou službu, která Balvínovou po několika minutách převezla do nemocnice.

Poté soudce zdůvodnění verdiktu dočetl a Janu Horváthovi tak s definitivní platností potvrdil devatenáctiletý trest.

„V žádném případě se nejednalo o nějaké ospravedlnitelné jednání, ať už z hlediska nutné obrany, zabití nebo jakýchkoli jiných ustanovení trestního zákoníku. Máme tedy za to, že výrok o vině je správný,“ prohlásil soudce Zelenka.

„Skutečnost, že obžalovaný Jan Horváth byl vlastním vykonavatelem vraždy, není tak podstatná, neboť do jeho jednání činnost obžalované organicky zapadala. Lze s jistotou říci, že nebýt jí, tak k tomu následku by nedošlo. Horváthův trest pak považuje Vrchní soud za přísný, ne však nepřiměřený,“ dodal předseda senátu Martin Zelenka.

Jan Horváth se však s rozhodnutím Vrchního soudu nesmířil. Po příkladu rčení „tonoucí se i stébla chytá“ si podal stížnost k Ústavnímu soudu. Mimo jiné i na to, že k jeho identifikaci byl nezákonně použit záznam z průmyslové kamery, čímž bylo porušeno jeho právo na soukromí.

KLÍČOVÝ DŮKAZ

Za vraždu prodavače v pražské večerce si Jan Horváth definitivně odpykává devatenáct let ve vězení. Všechny body jeho stížnosti Ústavní soud

zamítl. Vyjádřil se zejména k důležitému momentu, kdy dvojice přišla do obchodu loupit, a když prodavač odmítl vydat peníze, pachatelé ho ubodali.

ZPOCHYBNIL TUTO ČÁST HORVÁTHOVY STÍŽNOSTI, V NÍŽ TVRDIL, ŽE JEDNAL V SILNÉM ROZRUŠENÍ. TEDY V OMLUVITELNÉM HNUTÍ MYSLI, A PROTO PRÝ MĚL BÝT SOUZEN POUZE ZA ZABITÍ A LOUPEŽ, NIKOLIV ZA VRAŽDU.

Zpochybnil také stížnost na použitelnost klíčového důkazu – záznamu z bezpečnostní kamery. Použití záznamu bez souhlasu pachatelů, a vlastně tedy i oběti, nemůže porušovat právo na soukromí.

Podle ústavních soudců totiž zájem společnosti na objasnění a potrestání závažného činu zcela jistě převážil nad ochranou osobnostních práv.

„V řízení bylo ostatně prokázáno, že na vstupních dveřích obchodu bylo upozornění na monitorování kamerou, takže byl stěžovatel dopředu srozuměn s tím, že pokud do prostorů prodejny vstoupí, bude kamerovým systémem zachycen,“ stojí v usnesení senátu.

Rozsudek nad oběma pachateli původně loupežného přepadení, které se nechtěně zvrtno v krvavý masakr, se na první pohled může jevit jako přísný. Je však naprosto spravedlivý a je mementem zejména pro ty, kteří mají sklony podobnou cestou získávat peníze.

PŘÍPAD VRAŽDY MLADÉHO VIETNAMSKÉHO PRODAVAČE JASNĚ UKÁZAL NA TO, JAK OŠIDNÉ JE V TAKOVÝCH PŘÍPÁDECH SPOLÉHAT SE I NA MILUJÍCÍHO PARTNERA. PROKÁZAL TAKÉ ZNÁMOU PRAVDU, ŽE OD LOUPEŽE K VRAŽDĚ NĚKDY BÝVÁ JEN MALÝ KRŮČEK.

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

DOŽIVOTNÍ VĚZEŇ ČÍSLO 41

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

LUBOŠ MIKO BYL NENAPRAVITELNÝ HŘÍŠNÍK. OSMKRÁT ZA MŘÍŽEMI MU ZŘEJMĚ BYLO MÁLO, A TAK SPÁCHAL TŘI ZLOČINY NEJTĚŽŠÍ. V PRAŽSKÝCH KUNRATICÍCH POPRAVIL SEDMDESÁTILETÉHO TAXIKÁŘE. Z BLÍZKOSTI HO STŘELIL DO HLAVY A TĚLO HODIL DO RYBNÍKA. O PÁR DNÍ POZDĚJI MÁLEM UBO DAL K SMRTI ŽENU, JEJÍŽ BYT ŠEL VYKRÁST. A DO TŘETICE SUROVĚ ZRANIL ŠEDESÁTICENTIMETROVOU MAČETOU VIETNAMKU, ABY SE ZMOCNIL JEJÍ KABELKY. ANI K JEDNOMU ZLOČINU SE NEPŘIZNAL.

Kunratice se ponořily do spánku. Noc byla ještě mladá, ale bouřka zahнала i flamendry, kteří by ještě rádi pokračovali v toulkách po místních hospodách. Ty, které měly ještě v neděli o půlnoci otevřeno, by se však daly spočítat na prstech jedné ruky. Stejně tak hostů, co se nestihli včas zvednout z hospodské židle a jít domů. Zůstali v bouřce uvěznění při štamprli a před nevlídným počasím viděli spásu v autě s nápisem taxi.

Tu noc 17. srpna roku 2009 zaznělo Kunraticemi několik výstřelů a pak výbuch. Obyvatelé se dál nerušeně oddávali spánku a ti, kteří se přece jen vzbudili, většinou ani nevstali z postele. V myšlenkách, že se blíží další bouřka, usnuli znovu tvrdým spánkem. Až na Blaženu Čermákovou. Zvuky podobné střelbě ji vyhnaly z postele, do které se už tu noc nedostala. Vdova měla pocit, že jí někdo střílí pod okny. Bydlela na samotě u Dolnomlýnského rybníka, sice v Praze, ale daleko od civilizace. Od smrti manžela pořádně nezamhouřila oka. Trpěla utkvělou představou, že ji určitě někdo přepadne nebo oloupí. Na tu tíživou samotu ve velkém baráku si ani po dvou letech nezvykla.

Vyskočila z postele jako štvaná srna a po čtyřech se přiblížila k oknu. Venku byla tma a ticho, které rozerval ohlušující výbuch. Leknutím div nedostala mrtvičku. Lehla si na zem a čekala další výbuch. Zvenku ale slyšela už jen podivný hukot. Zvědavost byla silnější než strach. Opatrně se zvedala k parapetu a trásla se po celém těle.

VĚDĚLA, ŽE SE TAM VENKU STALO NĚCO ZLÉHO, BÁLA SE POHLÉDNOUT Z OKNA. CO KDYŽ TO BYLY OPRAVDU STŘELNÉ RÁNY A ONA DOSTANE KULKU MEZI OČI? TEN HUKOT VŠAK BYL ČÍM DÁL TÍM SILNĚJŠÍ A ČERMÁKOVÉ ZAČALO DOCHÁZET, ŽE NĚKDE HOŘÍ. V OBAVÁCH, ŽE BARÁK, V NĚMŽ PROŽILA CELÝ ŽIVOT, LEHNE POPELEM, SEBRALA POSLEDNÍ ZBYTKY ODVAHY A PODÍVALA SE VEN.

Byl to pořádně těžký balvan, který spadl vdově ze srdce. Kolem baráku byl klid, jen od nedalekého rybníka z něčeho šlehaly plameny. Když si zašla pro brýle na dálku, měla jasno. Blesk uhodil do auta. Klidná zůstala ale jen krátce. Došlo jí, že v tom autě někdo může být. A že venku už dávno neprší a po bouřce není ani památky.

Myšlenka, že skutečně slyšela střelbu, byla stále neodbytnější, a pokud tomu tak opravdu bylo, stala se nejspíše svědkem vraždy. Nápad, že by se měla k rybníku podívat, okamžitě pustila z hlavy, a začala se rozhlížet po mobilním telefonu, kde měla uložené číslo na městské strážníky. Jedině na ně se mohla spolehnout, když si zabouchla klíče nebo se kvůli sněhu nemohla dostat z domu.

Přestože četníci dorazili za deset minut, Čermákové to připadalo jako celá věčnost. Už si začínala myslet, že ji mají za blázna.

Strážník Křižánek té báchorce o střelbě a hořícím autě nevěřil. Zato jeho kolega Vítek byl přesvědčen, že v Kunraticích došlo ke zločinu. Oba se po cestě v autě vsadili o flašku vodky. Když měli společné služby, dělávali to často. Měli tak aspoň důvod zajít si spolu do hospody anebo posedět s rodinkou u toho, kdo zrovna prohrál.

MRTVOLA V RYBNÍKU

Bylo kolem čtvrté ráno, když se blížili k Dolnomlýnskému rybníku. Sotva zahrnuli na boční cestu, Křižánkovi bylo jasné, že tentokrát prohrál. Už z dálky viděli, jak na břehu rybníka hoří torzo osobního auta. Vítek

nemeškal a zavolal hasiče a na policejní dispečink. Oba se hrnuli k autu, ale přes plameny nebylo vidět, zda je někdo uvnitř.

„Do háje, já to tušil!“ vykřikl Vítek a ukázal směrem k rybníku s dovětkem: „A vodka je tentokrát moje.“

V RYBNÍCE PLAVALA MRTVOLA MUŽE. LEŽEL VE VODĚ OBLIČEJEM DOLŮ A NA HLAVĚ MĚL KREV. NA PRVNÍ POMOC BYLO UŽ POZDĚ.

Hasiči i policisté dorazili bleskově a téměř současně. Jedni bojovali s plameny, druhí oblast neprodyšně uzavřeli a důkladně prohledávali okolí požářiště. Na břehu se jim naskytl hrůzný pohled na krvavou skvrnu. Všem bylo jasné, že na tomto místě vydechl postarší muž naposledy.

Začalo svítat. K Dolnomlýnskému rybníku se začali rychle sjíždět další a další policisté. Bylo jich přibližně padesát z nejrůznějších útvarů. Od pořádkových policistů a psovodů přes potápěče až po chemické specialisty. Samozřejmě také kriminalisté z oddělení vražd. A chybět nesměl ani státní zástupce a soudní lékař Karel Kalvoda. Na první pohled poznal, že toho chudáka zabila kulka do hlavy. Měl ale rád stoprocentní jistotu a, jak už bylo jeho zvykem, i tentokrát nechával kriminalisty na pochybách. „Až po pitvě, pánové, teď se vám pod to nepodepíšu. Ta kulka mohla zavinit smrt, ale ten chlápek už klidně mohl bejt tuhej, než mu provrtala mozek. Každopádně střela šla zezadu.“ Kalvoda se pokusil o svůj typický humor, i když věděl, že detektivy tentokrát nerozesměje.

KDYŽ ŠLO O MORD A CHYBĚL PACHATEL, NEBYLO DO SMÍCHU NIKOMU. A TAK KALVODA RADĚJI ZVOLNIL. „ŘEKL BYCH, PÁNOVÉ, ŽE TADY V PRAZE LETOS MÁTE ČTYŘIADVACÁTÝ PŘÍPAD VRAŽDY. VYPADÁ TO NA POPRAVU. UŽ SE VÍ, KDO TO JE?“

„Našli jsme u něj doklady. Nějaký Rudolf Slezák. Ještě v sedmdesáti letech taxikařil. A to ohořelé torzo mu zřejmě sloužilo k obživě,“ informoval komisař Jureček. „Ten auták byl Volkswagen Passat bílé barvy,

vyrobený v roce 1992 a poblíž ohořelého vraku jsme našli PET láhev od ochucené minerálky, můžou na ní být stopy DNA.“

„Může být kohokoliv a přivést nás tak akorát na falešnou stopu,“ přemýšlel detektiv Jureček. Když si ale k láhvi přičichl, tvář se mu rozjasnila úsměvem. Ucítil benzín.

Pak si přece jen nahlas povzdechl. „Stále nevíme, kde ho střelili. Klidně to mohlo být i v tom voze. Vypadá to, že ten nebožtík vezl svého kata, který v autáku zanechal plno stop a pak je zahladil požárem. Pokud se ti dva neznali, tak jsme v háji. Zabít ho mohl náhodný kunšaft, proto se musíme držet místa. Vrah jel do Kunratic, tak to tady hoši obrátíme pěkně vzhůru nohama,“ zavelel komisař Jureček.

Detektivové z mordparty teď hlavně potřebovali zjistit, za jakých okolností sedmdesátiletý nešťastník zemřel. Pokud zahynul rukou vraha, musel se s ním někde setkat. Mohl to být zákazník, který se k Dolnomlýnskému rybníku nechal úmyslně přivést, a pak na něj zaútočil. Třeba kvůli tržbě. Variant se nabízelo mnoho a komisař věděl, že sebemenší svědectví by mohlo posunout vyšetřování ke zdárnému konci. Proto doufal, že pomůže policejní výzva v médiích.

ŽIVOT STRÁVENÝ V BASE

Nemakačenko, násilník a pobuda nejhrubšího zrna. Přesně tak by někdo mohl charakterizovat třiapadesátiletého Slováka Luboše Mika, který v české metropoli dlouhodobě přebýval v garáži a žil jako bezdomovec, příležitostně i jako zločinec.

NENÁPADNÝ CHLAPÍK DROBNÉ POSTAVY BYL OSMKRÁT TRESTANÝ RECIDIVISTA, KTERÝ TÉMĚŘ POLOVINU SVÉHO ZATRACENÉHO ŽIVOTA STRÁVIL V BASE. VĚTŠINOU SEDĚL ZA KRÁDEŽE. VŽDYCKY SE TOLIK TĚŠIL NA SVOBODU, ALE VENKU POKAŽDÉ ZJISTIL, ŽE NENÍ SCHOPEN NORMÁLNĚ ŽÍT A ZAČLENIT SE JAKO JINÍ POLEPŠENÍ VĚZNI DO SPOLEČNOSTI.

Věděl, že bude krást a znovu skončí před soudem. Jinou cestou ani jít nedokázal.

Byl to sobec, který rád využíval druhé. Nechal se vždy vydržovat nějakou ženskou, zneužíval její dobroty a sliboval jí hory doly.

Každý pobyt ve vězení mu namísto nápravy přidal další zkušenosti kriminálního. Když naposledy vylezl z lochu, našel si levné ubytování, majitel mu dokonce poskytl energii i vodu zdarma. Částečně ho taky živila přítelkyně a přivydělával si drobnými brigádami. Do kapsy však měl pořád pěkně hluboko, peníze se mu v ruce totiž ani neohrály. Většinou je prohrál v automatech. Naivně věřil, stejně jako ta celá banda závislých hlupáků, že přijde den, kdy se karta obrátí a všechny peníze i s úroky se mu vrátí zpátky. Jenže den D stále nepřicházel a Miko byl vzteky bez sebe. Neměl ani floka a ani páru o tom, kde nějakou korunu shrábne.

V kapse čím dál nervózněji třímал revolver. Ukradl ho svému bytnému Sitkovi, který se pistolí chlubil. Miko počkal, až odjede na víkend z Prahy, a pak se k němu vloupal sklepním oknem. Protáhl se jím jako had díky své hubené postavě. Aby od sebe odvrátil podezření, nechal na místě peníze, které byly uloženy společně se zbraní. Sitek ho totiž znal jako notorického zloděje, který sebere, co se mu namane. Záměrně proto vzal jen revolver a střelivo, aby ho Sitek vyřadil ze svého seznamu podezřelých.

BYL TO ZASE ON, KRIMINÁLNIK KAŽDÝM COULEM. STAL SE Z NĚJ NETVOR, KTERÝ NEMÁ S NIKÝM SLITOVÁNÍ, POKUD JDE O PENÍZE. JENŽE TENTOKRÁT NEMYSLEL NA PRACHOBYČEJNOU ZLODĚJNU, CHTĚL PENÍZE I ZA JAKOUKOLIV CENU.

Uvědomoval si, že byl z basy propuštěn na podmínku. Když mu ale zastavil taxík a za volantem seděl chlapík v letech, který by měl spíše pospávat v dece a papučích na gauči, než se v noci prohánět taxíkem a číhat na kunšafy, Miko se v nitru své zvrhlé duše zaradoval. Příhodnější obětí si ani nemohl přát.

PSYCHOLOG ZA VOLANTEM

I když mu už táhlo na sedmdesátku, Rudolf Slezák taxikářinu na hřebík nepověsil – vždyť zákazníky vozil po Praze už od svých šestadvaceti let. Přivydělával si tak k důchodu a krátil si čas, kterého měl na rozdávání. Léta už špatně spal a za volantem mu bezesné noci ubíhaly příjemnějším způsobem, než kdyby se jen tak převaloval v posteli.

Rudolf byl velmi společenský člověk, který kolem sebe pořád potřeboval lidi. Rád si s nimi poklábosil o životě, takže živnost taxikáře byla pro něj tím pravým ořechovým. Dovedl poslouchat slasti i strasti druhých, cítil s nimi a měl radost jako malé dítě, když lidem dokázal dobře poradit.

SÁM SEBE BRAL JAKO OKNO DO DUŠE DRUHÝCH. JAKÉHOŠI PSYCHOLOGA ZA VOLANTEM, KTERÉMU SE LIDÉ SVĚŘÍ OCHOTNĚJI NEŽ VLASTNÍMU LÉKAŘI. VŠAK TAKY MÁ NA ČELE SEDM KŘÍŽKŮ A MOUDROST STARCŮ SE MNOHDY CENÍ NAD ZLATO. A RUDOLF SLEZÁK SI TOHO BYL DOBŘE VĚDOM.

Stejně jako toho, že po tolika letech v terénu nemohl bez taxikářiny být. Jezdil městem a většinou bral ty, co na něj mávli. Obvykle vyrazil kolem jedenácté v noci a jezdil maximálně tři hodiny. Neměl žádné stálé stanoviště, a tak většinu zákazníků ani neznal.

Manželce Blance vždycky oponoval, že kašle na důchod a alespoň v noci se musí projet Prahou. „Dneska to na žádné velké rito nevypadá, Blaničko. Vráťím se brzy,“ políbil Rudolf Slezák osudnou neděli 17. srpna ženu. Ve svém životě naposledy.

Bylo už hodně po půlnoci, když seděl nedaleko Karlova náměstí v taxíku a hlavou se mu zase honily myšlenky na mrtvého tátu a bráchu. Srdce mu svíral divný pocit, rozhodl se tedy, že raději pojede domů. Z chmurných myšlenek ho vyrušilo zaklepání na okénko.

„Tak kam to bude? Vsadil bych se, že v tak pozdní noční hodinu určité domů, anebo za nějakou krasavicí?“ přivítal Slezák nového zákazníka,

Luboš Miko

aniž by tušil, že ten si úmyslně vyhlédl boční ulici, která nebyla monitorovaná kamerovým systémem.

Hned na první pohled poznal, že ten chlap má trable a není ve své kůži. „Buď jede domů za manželkou z hospody, anebo utíká od své ženské zapít žal,“ tipoval v duchu Slezák, když se mu muž začal soukat do auta. „Do Kunratic.“

„Jak je libo. Náš zákazník, náš pán. A kampak tam v Kunraticích?“

„To vám řeknu, až tam budem. Neznám přesně adresu,“ Luboš Miko si sedl dozadu za taxikáře.

PROSIL O ŽIVOT

Tuhle situaci neměl Slezák vůbec rád. Jednak se mu s kunšaftem špatně hovořilo a za druhé nevěděl, co se za ním děje. Pro strach měl sice

uděláno, ale jeden nikdy neví. I když tenhle týpek na žádného násilníka nevypadal. Měl sotva šedesát kilo a na čele už taky pár křížků. Nakonec byl Slezák rád, že nejedou jen za roh, ale pěknou štreku do Kunratic.

PROJELI PŮL PRAHY A V AUTĚ BYLO PODIVNÉ TICHO, NA KTERÉ NEBYL ZVYKLÝ. NEMĚL Z TOHO CHLAPÍKA DOBRÝ POCIT, PROTO RADĚJI TAKY MLČEL A NEMĚL ANI CHUŤ VTIPKOVAT. TEN ZVLÁŠTNÍ POCIT MRAZENÍ V ZÁDECH JEŠTĚ ZESÍLIL, KDYŽ VJELI DO KUNRATIC.

„Jedte až na konec, směrem k rybníku, pak vám ukážu, kde odbočíte,“ ozvalo se zezadu.

I Luboš Miko si dobře uvědomoval dusnou atmosféru v taxíku. Byl ale tak nervózní, že se nezmohl na slovo. A taky nechtěl, aby to na něm ten starý páprda poznal.

JELI SMĚREM K RYBNÍKU A RECIVIDISTA MĚL V HLAVĚ JEDINÉ – ZA KAŽDOU CENU SE MUSÍ ZMOCNIT TRŽBY. VYTÁHL Z KAPSY REVOLVER A NAMÍŘIL JÍM TAXIKÁŘI NA HLAVU.

„Tady zastav a vypadni z auta,“ přikázal.

Rudolf Slezák vytušil, že nadešla jeho poslední hodinka.

„Prosím vás, dám vám všechno, jen mi neubližujte! Moc vás prosím, nechte mě žít! Mám u sebe jen dvě stovky, v neděli není žádnéj kšeft,“ žadonil Rudolf Slezák o svůj holý život.

„Běž k rybníku a u něj si klekni.“

Miko chtěl důchodce ponížít a hlavně vystrašit, aby mu v klidu dal všechny peníze.

K SMRTI VYDĚŠENÝ TAXIKÁŘ SICE ZNOVU PROSIL O ŽIVOT, AVŠAK KULKA VYSTŘELENÁ ZÁKEŘNĚ A BEZ VAROVÁNÍ MU ROZTRÍŠTILA LEBKU. OZVALA SE DALŠÍ RÁNA, OPĚT PÁR KROKŮ OD JEHO HLAVY.